

NEWS

Pec, obrazovka a první fronta

Jak pekařská mistrová poslala své křídové tabule do důchodu.

5. srpna 2026, Tobias Engl

Marlene Bauer vede pekařství už ve třetí generaci a ještě donedávna visely nad jejím pultem tytéž křídové tabule jako za časů jejího dědečka. Krásné tabule. Ozdobné písmo, každé ráno nově popsané. Jediný problém byl – co na nich stálo, platilo málokdy dlouho.

Když byl vícezrný chléb v devět vyprodaný, zůstal přesto nahoře na tabuli a zákazníci se na něj ptali, dokud ho někdo houbou nesmazal. Polední svačiny se objevily, až když si některá z prodavaček vzpomněla, že je má připsat. V některé dny obchod své nejlepší kousky neprodal, protože prostě nikdo nevěděl, že existují.

Obrat přišel nenápadně, se třemi obrazovkami nad pultem. Marlene byla, upřímně řečeno, skeptická. Měla obavu, že obchod bude vypadat jako rychlé občerstvení u dálniční křižovatky. Nevypadal. Tabule vypadají jako vždycky, stejné ozdobné písmo, jen se teď mění samy.

Dnes se nabídka přepíná sama. Ráno snídaně, od jedenácti teplý pult, odpoledne koláče, všechno ve správný čas, aniž by někdo něco mazal. Když dojde vícezrný chléb, zmizí z tabule, pokud ScreenWay propojí zobrazení s pokladnou. Co už není, nahoře nestojí. A mandlový rohlíček, který se dřív ztrácel v košíku, teď v poledne běží jako obrázek na velké obrazovce. Marlene říká, že ho prodá dvakrát tolik.

Mezitím visí obrazovky i ve druhé pobočce na náměstí. Marlene spravuje obě z tabletu v kanceláři nad pekárnou. Akce, jednou nastavená, běží na obou místech. Dřív tam jezdila sama, se stohem zalaminovaných cedulek na sedadle spolujezdce.

Křídové tabule si nechala. Jedna teď visí v kavárenském koutku, s výrokem dne, psaným rukou, protože některé věci takové mají zůstat. Všechno ostatní vyřídí obrazovka. A první ranní fronta, říká Marlene, je od té doby odbavená rychleji, protože se už nikdo neptá na něco, co je dávno z pece venku a zase pryč.